

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravištvost
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopne
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat.
Veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati
kolek (štampelj) za 30 k.

Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 24.

V Mariboru 26. maja 1868.

Tečaj I.

Slavnostni govor dr. K. Sladkovskega pri pokladanji temeljnega kamna narodnemu gledišču v Pragi 16. t. m.

(Konec).

Sedmero skal družijo se tukaj v krilu teh narodu posvečenih tal, da so našemu narodnemu hramu v mogočno podlago, ktere ne bo nobena človeška zloba vničiti zamogla.

Posvečeni Rip, iz čegar velebnega temena se je naš praded Čeh najpred ogledal po čarovanih livadah krasne te zemlje in jih v imenu celega svojega naroda za vse potomstvo vzel v posest, posvečeni ta vrh vlaga tū danes mogočen del svojega telesa, da bi kot podlaga te narodne stavbe razglašal zopet vsemu svetu, da je naš narod od svojih pradedov sem, do danesnjega dne v podedo-
vani posesti te svoje dežele, in da hoče svoje tisučletno pravo do nje braniti do poslednjega zdihljeja svojega življenja.

Staroimenitni Radhošt, sesterske naše Moravske, na čegar slemenu so že v davnih dobah, ko še v té kraje ni bila došla vera Kristusova, naši predniki slavili boga gostoljubja in se spodbujali k ljubezni do bližnjega, staroimenitni Radhošt, poklada tū rebro svojih orjaških prs, da bi že temelj tega kulturnega hrama osvedočil, da hoče naš narod, kakor njegovi predniki v davni dobi za vso bodočnost v gostoljubnih in prijateljskih razmerah živeti z vsemi narodi, in da noče po besedi Kristusovi nobenemu iz med njih storiti, česar si sam ne želi, da bi se njemu činilo, da bo pa vendar to besedo Kristusovo tudi vselej za-se tirjal z vso močjo svojega glasa.

Iz kraja, kjer je nas neumrjoči učenik Ivan Hus zagledal luč življenja, iz staroslavne Práhne leži tu mogočna ploša v dokaz, da počiva hram naše osvete na podlagi vseobče človeške osvete, na podlagi večne resnice, ktere prvi glasnik je bil magister Jan. Hus, in ktere prvi nevstrašljivi branitelji so bili naši hrabri očetje.

Iz dežele, kjer Olomuc gospoduje, vklada po svoji viteški zmagi nad Kublajem Kanom imenitni Hostajnov in veleslavni Troc-
nov, zibelj največega narodnega viteza Žižke, in po njegovem vi-
teštvu za veke proslavljeni naš Žižkov dele svojega trupla, da bi podlage našega narodnega hrama v sebi hranile poroštvo, da bo-
mo kot hrabri sinovi Žižke in Prokopa viteško branili deželo in narod, ter osveto zaklanjali kakor junaški Jaroslav proti vsem na-
padom pohlepnih sosedov.

Naš Blanik konečno, sloveč po nadejni narodu povesti je

poslal trden kos svojega slemena v to podlago, da bi kakor ima nekda iz njegovega tajnega notranjega poslana junaška vojska osvoboditi naš narod iz največe nevarnosti, tako tudi iz častitljivih dvoran tega hrama narodne naše umetnosti izšla močna četa voj-
nikov narodnih, kteri bodo s čarobnim orožjem glavne svoje umet-
nosti našemu narodu zopet pribojevali poprejšnje mesto v vrsti na-
rodov omikanili.

Tako je že v podlago našega prvega velikega narodnega dela z orjaškimi črkami vpisana zveza Čehov in Moravcev in v žaru vkupne slave, ktera se bo iz tega skupnega nam hrama umet-
nosti razlila nad celim našim narodom v Česki, Moravski in Šleski,
svitela bo nerazločljiva naša zveza v novem liči,

Vendar ne le bratovska jednota Čehov in Moravcev, ampak tudi rodna naša zveza z vsem Slovanstvom se kaže v globočinah te zaklade. S zemlje in vode onega studenca, iz ktereja je slo-
vanski apostelj Ciril naše pradede posvečeval v veri Kristusovi, iz té posvečene zemlje in vode spaleno kamenino poslala nam je naša sesterska Moravska, da bi tako, kakor sta slovanska aposteljna Ciril in Metodij cenjena in slavljenja po vsem svetu Slovanskem, proslavil se tudi hram naše umetnosti v vsem Slovanstvu in postal vez naše narodne umetnosti z vseobčo umetnostjo slovansko, a po-
stal mogočen steber duševne narodne jednote slovanske.

In zdaj se položi, ti mogočni četverovogelnik, ki imaš prvi počivati na vredni zakladi narodne naše stavbe; položi se in pokri seme, ktero smo zdaj položili v materno zemljo; položi se in srečno se vlezi nanj, da se to dragoceno seme pod tvojo obrambo srečno ohrani in razcvita.

Naj bi srečne kali poglano seme naše narodne samostalno-
sti in dobrega našega porazumljenja z vsemi drugimi narodi: naj srečne kali požene seme naše narodne umetnosti in narodne osvete; naj bi vse to seme srečno kalilo in rastlo, da se iz krasnega hrama narodne naše umetnosti z vso močjo razvije drevo narodne-
ga našega življenja, kot ponosno deblo mogočne, častne, krasne lipe slovanske.

Pristopite zdaj Vi najviši dostojniki kraljevine česke, pri-
stopite Vi prvi zastopniki vednosti in umetnosti, pristopite Vi prvi zaupniki našega naroda iz vseh dežel korone česke, da s svojim udarcem na zaklado vzvišenega narodnega dela blagoslovite njegov uspešen razvoj.

Pristopite pa tudi Vi delavci naroda, kteri imate v imenu svojih tovaršev častno nalogo izvršiti, da s tmelom vekom nevzdrob-

Listek.

Prijateljska pisma o marsičem.

II.

Ranjki Posidonius, stoiški filozof na otoku Rodu je z zobmi škrtal, ko ga je noga bolela in govoril: „Bolečina, ti ne opraviš pri meni nič; divjaj kakor hočeš, jaz ne priznam, da si res gorje in zlo“. Ko bi me ti, prijatelj Samosevec, vprašal, kaj o tem možu mislim, rekel bi jaz navdušen: izvrsten, pravi mož, železen značaj, ki je znal sam sebe in svojega bivanja pozemsko polovico krotiti. Koj po tem pak bi se utegnil jaz ozreti in ko bi videl, da okoli naji ni nobenega nedolžnega, vzlasti kakovega gimnazijalca ne, ker ta mora že a priori vse obćudovati, kar je grškega. — Ko bi videl, da sva sama, pristavil bi opombo: pa malo — prismojen — nejasnega uma možanec je utegnil vendar le biti, ta slavni stoik Posidonius. Lepo te prosim, ali bi se ne bil ti prav iz globeli svojega srca moral z menoj vred zasmijati, ko bi bila midva o taistem času živé gledala tega modrijana, kako je n. pr. pred svojo hišo sedel in ugibal dilemo: ali me boli, ali me ne boli; ali je hudo, če me boli, ali ni hudo. Zlega in gorja je pa vendar veliko na svetu. Grški filo-
zof ga morda res ni čutil niti videl, ker si je domišljjal, da ga ni.

Domišljja, domišljja! Ti storiš iz razumnega človeka, neumneža; iz resničnosti po tebi in tvoji pripomoči vzrastó meglene podobe in meglene podobe nam kažeš za bele gradove. Kogar zobe bole, domišlja si, da ima dolge, kakor (pardon neestetični primeri!) prebivalec svinjskega hleva; koga glava boli, meni, da ima mernik na plečah vzračen; kdor je letošnjo vino pre-
dolgo poskušal in v širokih ulicah na zid naslonjen čisti zrak požira, misli, da se veselji svet z vsemi grešniki, ki na njem prebivajo in se med seboj sleparijo, vrti edino in samo okrog njega. In — o prijatelj Samosevec! — Kdor je celo tako daleč prišel, da je za poslanca izvoljen, ta si domišlja, da

nihče ne zna niti ne umeje več nego k večjemu do pet šteti, kdor kadilnice ne vihti njemu in njegovim besedam na čast in hvalo.

Prosim te, razpeljaj si po tem in po navodu lastnega bistrega uma ogromno moč človeške domišljije še dalje. In kedar boš to storil, jezi se z menoj vred nad tistimi psihologi, ki govoré v svoji modrosti in pravé: Če se morajo v oblasti človeškega duha ločiti stopinje in vrste, naj se stavi v prvo razum, v drugo volja in v tretjo domišljija. Domišljija na najnižjo stopinjo? Če se komu krivica godi, godi se njej —. Škoda, baš škoda, da ni-
sem velik filozof in da ne morem nove zisteme narediti, da bi domišljijo, ki po mojem preverjenji svet vlada in hrani, na njeno pravo mesto postavil.

In glej, prijatelj moj! Po tem premišljevanji o moči naše domišlja-
vosti ne boš mogel družega kakor naravno razlagati obnašanje enega izmed naših rojakov, ki si je v svoji domišljiji izmalal, da je velik in slaven poet.

Pred kacicimi štirimi tedni sem bil tih in samotnen gost v neki kavarni v kot vsel se in vzel v roke staro coprnico, ki v svojem političnem potovanji tudi nas Slovence v časih obišče in po navadi vseh starih kavs potlej dru-
žabno s svojimi dunajskimi sestrami malo čez zobe prevleče in obere — nam-
reč staro „Presse“. Zarad te poslednje njene lastnosti jo nekteri pošteni Slovenci grozovito érte in kdo se ne spominja, da so naše male „Novice“ včas na prste stopile in zaprile hudobni žurnalistični tovarišici, ki se velika kakor je, ni zmenila za njo. Jaz se sicer ne morem pohvaliti, da bi imel do te starikave kupljive žene posebne simpatije, ali premišljal sem včas in djal sam pri sebi: morda je nam pa vendar na korist bila in nam je še ta „Presse“. S svojimi zabavljivimi dopisi in spisi o nas, razglasila je po svetu vsaj to, da smo. Pomisli, da pred dvajsetimi leti svet za Slovence še skoro vedel ni. Jaz bi djal, da je bolje, če naši nasprotniki o nas govoré, tudi ako protivno govoré, kakor da bi čisto molčali in ignorirali nas. Ko se je sloveči branitelj naroda irskega O Conell nekda v angleškem parlamentu bridko pritoževal, da angleško časopisje njegove govore popačene in presukane prinaša, da trga

„Južnega Sokola“ in preiskavi zoper dr. Costo. Ali natančnega naznanjati tudi danes še ne morem, znano je po privatnih sporočilih iz Gradca le to, da je viša sodnija spoznala, da je v imenovani pravdi dr. Costa popolnoma nedolžen, ter da ni nobenega vzroka vpeljavati proti njemu kako preiskavo. Dalje se čuje, da razsodba prve instance ni bila potrjena, ampak da je viša sodnija vso prasko milejše sodila, ter da je vseskozi znižala kazni. Na vsak način moramo kmalu kaj gotovega zvedeti o tej stvari, vzlasti ko so že tudi nekateri nemški listi pisali o nekem „Gnadenakt“ (!?) Na ministerstvo se je uročila po odboru novega Sokola prošnja, naj kmalu razsodi o razpuščenju društva „Južnega Sokola“, zoper katero se je rekurs svoj poslal že septembra meseca na Dunaj, ter razsodi tako ali tako. Nikakor ne moremo pričakovati, da bode slavno ministerstvo potrdilo prenapleni sklep tukajšnje deželne vlade, ktera je z razpuščenjem društvu nezasluzeno kazni naložila.

Jako čudno se nam je zdela pohvala, ktero je izreklo deželno predsedstvo „Gut Heil-u“ za to, da se je „taktvoll“ obnašal po nedeljskih prigodbah. Ali slavno c. k. deželno predsedstvo že vse ve, kar mu je treba vedeti, da izreka očitno pohvalo. Pri Sokolovi pravdi se je očitno prenaplenilo in delalo, predno je sodnijska obravnava resnico spravila na dan. Tudi to pot ni moglo počakati ter je koj oficijalno pobožalo nemške turnerje, da bi ne bili revčki preveč žalostni. Mi jim privoščimo to pohvalo; ali so jo pa res zaslužili, se bode še le pokazalo. Slišali smo že marsiktero lepo pravljico, kako „taktvoll“ so se obnašali. Morebiti pride kmalu čas, da eno ali drugo povemo ter tudi dokažemo. V nesramnem leganji in raznašanji pravljic nečemo posnemati istih, ki nas hoté učiti kulture, kteri pa so jej v naj večo sramoto, ker so le civilizirani (!) suroveži in hinavci. Naj le hodijo naprej svojo pot, mi ne bomo hodili za njim.

Iz Ljutomera. Naša čitalnica bo naredila v svojih prostorih pri J. Kornpilhu v nedeljo 7. junija zabavo, h kateri se vsi člani s tem uljudno vabijo. Povabila na posamezne člane se ne bodo razpošiljala.

Program:

- 1) Igra „filozof“;
- 2) Petje čitalniškega pevskega zbora,
- 3) Igra „ultra“;
- 4) Ples.

Začetek ob 8 zvečer. Nečlani plačajo vstopnine za 1. prostor 60, za 2. prostor 40 krajcarjev.

Odbor.

Iz beljaške okolice 20. maja. F. V. — Kjer nič ni, še cesar pravico zgubi, pravi ljudski pregovor. Tudi meni se nekako tako godi. Rad bi „Slov. Nar.“ pogosto dopisoval; pa kaj, ker je pri nas na Koroskem narodni živelj tako poparjen? Malokdaj je čuti, da živé tudi Slovenci na Koroskem. V ziljski dolini šteje celó družba sv. Mohora med blizo 9000 Slovencev prav prav malo udov, tako n. pr. lani 7 duhovnikov, 1 učitelj in — 3 ude kmečkega stanú. Razun teh udov bi v ziljski dolini menda komaj še 10 svojemu slovenskemu narodu zvestih in zanj vnetih ljudi naštel.

Večina dremlje in čaka omamljenja — ali vstajenja ali smrti — tega se ne predrznem soditi. Dosti pa je odpadencev, ki se ponosno štejejo med Nemce, ki vse ponemčiti želé in — zametavaje in teptaje svoj materni jezik — svoj rod grdiijo! Bog, kedaj bode posijala jasna zvezdica spoznanja v zaraščene ali s ptujo blišbo enostransko razsvitljene glavice, da národ, ki zanemarja svoj jezik, rakovo pot gré, in da s svojim jezikom kot narod ali napreduje ali pogine! — Pač lahko — žalostnega srca moram to reči — je tedaj pred nekaj časom nekdo v nemški „Celovčanki“ pisal, da se v spodnji ziljski dolini vkljub vsemu „klerikalnemu“ nasprotovanju (že veste, kako nemški dopisuni pišejo) Slovenci vendar le zmogovavnemu nemštvu od leta do leta bolj in bolj umikati morajo. Res žalostno je, pa obupamo vendar ne; kajti mladina, podlaga narodove prihodnosti, se dosti v narodnem duhu odgojuje. Le naprej, in vi, ki imate izrejevati mladino slov. naroda, ne zabite, da bode enkrat slov. zgodovina neprizanesljivo sodila, kakor ste dovrševali važno svojo nalogo! Razun gg. duhovnikov in večine učiteljev poznam v zil-

jej pomaga, da postajajo udje njeni vedno krepkeji, da se jačijo v narodni zavednosti, ko pa na drugi strani glavo napada omotica protinarnodnega duha in življa. Dosti se je pisalo in se bode pisalo, zakaj se je tako zgodilo; zatoj jaz ne bodem tukaj o stvareh govoril, ki imajo tudi svoje politične vzroke, priznati pa mora vsak, da ta prikazen ni prišla sama ob sebi, da je je kazni za stare grehe. Naj si položijo roko na srce tisti narodnjaki, ki so neposredno ali posredno zakrivali to žalostno stanje, ter naj skesano zakličejo: Nostra culpa, nostra maxima culpa. Vsaka stvar na svetu se masčuje, tako se je masčevalo tudi to, kar je zakrivil eden ali drugi.

Da se pristojno slavi zmaga, napravili so koj kulturonoisci demonstracijo ob priliki izleta, ktereja je napravil nemški „Turnverein“ v Mengiš v nedeljo 17. t. m. Poročal nam je že drugi dopisnik o tem, jaz hočem le nekoliko pristaviti. Že lansko leto so se lahko prepričali nemški turnerji in njihovi tovarši, da nimajo postavnih simpatij pri prebivalcih posavskih krajev, ker so se godile že tačas nerednosti. Kaznovanih je bilo več posavskih fantov s palicami. Letos so se podali turnerji kakor za nalašč zopet v ta kraj in kakor gre splošna govorica, prašali so po poti kmečke fante: No ali imate danes kaj korajže? na kar so jim fantje neki odgovorili: Bomo že videli. Naj si bode že kakor hoče, konec je bil, da so se godile po noči, ko so se vračali turnerji, velike nerednosti, ktere tem bolj obžalujemo, ker je prizadet morebiti eden ali drugi po nedolžnem.

Oficijozno „Laibacherico“ pa bi prosili, da svoja široka usta ne odpira tako na stečaj ter ne dolži in krivi, predno ne ve dokazov, za ktere jej bo menda trda hodila. Da bode to priliko tako nesramno porabila in blato metala na narodnjake in celo društva, bil bi komaj kdo pričakoval. Če kaj pozitivnega ve, naj pové; nesramne laži in opravljanje pa si svečano prepovedujemo od nje.

Kako drugače je bil prvi izlet „Sokla“ v četrtek dne 21. t. m. Povsod prijazno in s streljanjem možnarjev sprejeti občevali so Sokolovci uljud-

ski dolini pivarja v Smerečjah, g. Izep-a, p. d. Marfar-ja kot prav iskrene rodoljube. Slava!

Rodoljubi bekštajnske občine in sosednih fará se bodo 24. t. m. v gostivnici g. Lapuš-a (čeravno do sedaj naši reči bolj neprijaznega) zbrali in imeli majhino domačo veselico. V imenovani občini se večkrat zdaj tu zdaj tam zbirajo zavedni narodnjaki (nekaj nad 20), da se po domače kratkočasijo, narodne pesmi prepevajo, se po kratkih govorih in primernih napitnicah za narodno reč navdušujejo, o tem in unem pomenkujejo itd. Pač bi take družbice, ki nimajo prav določenih pravil, povsod po slov. občinah pravi rodoljubi lahko vstanovili, in zagotoviti morem, da se take družbice tudi gledé raznih javnih volitev priporočajo. Kmali še kaj o tem.

Iz Prage. (Česka narodna svečanost 16. t. m. Dalje.) Naj nadaljujem svoje prvo pismo o svečanosti. Ko se je razstavela neizmerna, krasna množica na odkazana mesta, se je podpisalo ustanovno pismo. Podpisali so jo odborniki narodnega gledišča in tisti, ki so udarili svoj udarec na temeljni kamen. Ko se je to zgodilo, so zapeli pevci slavnostno himno, in pismo se je djalo v bakreno pušico, ki je bila nalašč v za to zrezano luknjo temeljnega kamna položena. Zraven pisma so se dale še sledeče reči: 1. almanah českega gledišča l. 1868. 2. Iztiši časopisov: Politika, Narodni Listy, Narodni Pokrok, Svoboda, Svetozor, Humoristicke Listy, Šumavan, Česka Thalia in več drugih. 3. Lepo vezani govor dr. Sladkovskega. 4. Kujičica: „Stavme velke narodni divadlo“ in „Spása dělnictva českého. 5. denarji, zlati, sreberni in papirni. 6. Košček klopi, na kateri je sedel Janez Hus v ječi Kostniški. 7. Košček morta iz ječe, v kateri je bil Janez Hus zadnji dan svojega življenja v Kostnici zaprt, in 8. Pismo nemško-brodskih gospa. Pušica se je po belorudečih trakovih spustila v kamen. Zazidali so jo 4 risarji narodnega gledišča v lepi zidarski obleki. Kamen je bil ovenčan z lepimi vencí, od kterih so se vili krasni trakovi.

Gromoviti slavaklici so spremljali besede govornikov, kteri niso skoraj hoteli nehati po dokončanem govoru. Zdaj so spustili kamniti ploč na temeljni kamen, in belo oblečene device so ga obstopile in začeli so se udarci. Prvi je udaril Palacký; slavaklici so neprenehoma doneli, ko je Palacký pozlačeno kladvo v roko vzel. Kladvo v roki, je govoril Palacký sledeče besede: V imenu ljudstva českega in moravskega, ki je v oběh deželah jedno in neločljivo (neprenehajoča „slava“) Bog blagoslovi zidanje tega tempeljna, v kterem se bo za zmeraj kazala českomu ljudstvu vsaka pošena resnica in lepota (Slava, Slava, Slava!) Za njim je udaril na mesto najvišega maršala g. dr. Šmajkal, on je govoril besede: „Quod felix, faustum fortunatumque eveniat“. (Slava!) 3. Dr. Rieger z besedami: Kakor naš narod, če tudi v hudem boji, vender neprenehaje in neodvrgljivo koraka h konečni zmagi in slavi, naj se to narodno poslopje vedno dvigne per angusta ad augusta (Slava, Slava, Slava). Dr. Rieger je govoril v imenu českega kluba poslanec. 4. Dr. Pražak v imenu moravskega kluba: „Temeljno kamenje tega poslopja je iz českých in moravských gor: naj nam bo to porok za nerazdeljivost oběh imenovanih dežel. (Slava, Slava!) 5. Župan dr. Klaudy zastopnik českých mest: Varujmo pravico, govorimo resnico, bodimo složni, in koračimo omikaje se, neprenehljivo dalje v blagor domovine in našega naroda (Slava! Slava! Slava!) 6. g. Novák zastopnik moravských mest. 7. vitez pl. Eisenstein najstarejši okrajni predstojnik. 8. G. Kratochvil v imenu českých kmečikih občin: Mi smo in ostanemo bratovski narod za srečno prihodnost. (Gromovita neprenehljiva „Slava“.

(D. d.)

Politični razgled.

(Proračun za leto 1668 v državnem zboru.) Pri VIII. poglavji se je brez besedovanja dovolilo finančnemu ministerstvu za osrednje vodstvo 852.029 gld., finančna deželna vodstva, davkarsko vpravo in nadgleda 2.597.229 gld., skupno kameralno plačevalnico in deželne glavne blagajnice 267.404 gld., finančno stražo 3.151.400 gld. davkarske urade 2.409.760, fi-

no s kmečkim narodom in dospeli ob eni popoldne na Vič. Tudi tukaj jih je pozdravljalo streljanje in godba, ktero so si nalašč naročili morali iz Po-stopjne in ktera jih je spremila že zjutraj do rojstne hiše Vodnikove v gornji Šiški. Vojaške godbe zaradi nedeljnih prigodeb niso dobili. Pri obedu so se napivale raznovrstne zdravice in napitnice in je vladala občna navdušenost. Popoldan se je snišla vkljub nagajivemu vremenu brezštevilna množica gospode iz Ljubljane in ljudstva iz okolice, prepevali so se krepki zbori, godba je svirala domače, mladina se pa je veselo sukala, tako da je bilo veselje občno in prav navdušeno vseobčinstvo. Ob osmi uri zvečer so odrinili Sokolovci in spre-milo jih je vse ljudstvo, ktero se ni odpeljalo ravno tačas v dolgi vrsti voz v mesto. Na čelu godbe je koračilo šest kmečikih fantov, ki so nesli na pa-licali velike šopke, v kterih so bile sveče, ktere so prižgali, ko se je jelo mra-čiti, za godbo so stopali v dveh vrstah prepevajoči kmečki fantje; za njimi Sokolovci s trobentači. Od spredaj in zadaj pa se je valila kakor črna megla množica ljudstva, kakor je še nismo videli pri taki priliki. Ves ta sprevod se je podal v mesto do stanovanja podnačelnikovega na velikem trgu, na poti so doneli gromoviti živio in „Na zdravje“ klici, ki so marsikomu neprijetno bili na uho in kazali da „Sokol“ ima simpatij med ljudstvom, kterih ne izruje nobeden vihar. In ravno zdaj bi mu nakopali nesramni nasprotniki radi novo pravdo na vrat, ter obrekujejo gnjusno tje v en dan in natolcujejo, da so Sokolovci uredili to, kar se je zgodilo nemškim turnerjem. Sploh se kmalu ne bo smela nikjer pri-goditi kaka nerednost, da ne bodo nemškutarji kričali „Sokolci“ so bili zra-ven, oni so vse uredili itd. Tako počenjanje naših nasprotnikov kaže očitno, kako slabo vest imajo in kako nestanovitna se jim samim dozdeva njihova stvar. Naj se napenjajo, kakor hočejo, „Sokol“ je priljubljen pri narodu tako kakor „Gut Heil“ nikdar in nikdar ne bo, naj ga podpira nemškutarska klika in vlada sama, kolikor ga hoče. Uzrokov te prikazni pač ni težko najti. —

Dné 16. t. m. smo po koncertu, ktereja je dal ta dan v gledišči naš rojak gosp. Grbec, v gostilni pri „Slonu“ zbrani Sokolovci in pevci čitalnice.

ljivim zvežete temeljne kamene narodnega našega hrama. Ponosnost naj vsakerega izmed Vas, ponosnost naj vsakerega izmed Vaših tovaršev napolni svest, da Vam je dano udeležiti se izvršbe prvega velikega narodnega dela, naj vsakteri izmed Vas dela z navdušeno mislijo, da zidate svetinjo slavne minulosti in nadejne bodočnosti naroda svojega, in da bo celo dobo tega dela narod hvaležno na Vas gledal; naj vsakteri izmed Vas z resnično voljo dela, da bi uspeh skupnega dela dostojen bil vzvišene misli mojstra, ki Vam je narisal obraz velikolepega dela, da bode to delo tudi slaven spominek nove naše narodne umetnosti.

Vi pa tisočeri, ki ste svedoki učeno-imenitne naše današnje slovesnosti, pojdite in pričajte vsemu našemu narodu, da je slavno položen temelj slavnemu njegovemu delu, da je položen temelj narodnemu našemu gledišču.

Pojdite in pričajte vsemu našemu narodu, da se je glas slavnega današnjega dne mogočno razlegel po vsem svetu slovanskem, in na novo raznetite s to radostno vestjo v srcu celega našega naroda plamen navdušenega požrtovanja v svetli žar, kateri nas nevgaseč brzo dovede do slavnjšega še dne, ko bomo v počutji polne zmage radostno klicali: Glejte, kar smo slavno započeli, že smo tudi slavno končali!

Narodno gospodarstvo.

Odgovor g. S. gledé na njegovo sporočilo v 19. št. „Slov. Naroda“: „Ali Potabla ali Predel?“

Tudi jaz z g. S. rad priznam staro prislovico „audiat et altera pars“, pa prva dolžnost njegova je potem bila, da bi bil v odprtih mu predalil „Slov. Naroda“, Slovenem na drobno razložil, zakaj se mu železnična poteza čez Potabelski prelaz za kupčijo bolj pri-ležna zdi nego ona čez Predel. Ker pa tega ni storil, skoraj ga ne vem kje prijeti. Res da se je v svojem sporočilu obravnave dotičnega predmeta očitno pridružil tistim možem, ki Potabelsko črto zagovarjajo; zlasti h koncu to z jasnimi besedami povdarja.

Sporočilo njegovo pa moram očitno grajati, ker je jako pristransko. Zakaj vender čvrstim zagovornikom naše Predelske poteze povsodi podtika le sebične in kratkovidne nagibe, ko nadsebnosti naših nasprotnikov — Rietera, Tanzia in Brüllu — ne more dosti polvaliti? Moral bi bil dokazati, ali so Daninos, Morpurgo, Porenta i. d. res govorili le s kratkovidnega „osebnega stališča“, ali res niso nikakor gledali na „vsestranske interese“. Ali bi jaz ravnal moško po geslu častitega gospoda S. „da se resnica prav spozna, naj se slišita oba zvana“, ko bi na nos na vrat in z vso silo nasprotnim Potabelčanom — Rieteru, Tanzia in Brüllu — natvezoval brez vseh dokazil grdo sebičnost! Tudi nikakor ne morem razumeti, zakaj bi bili Predelčani sebični možje, ker so posebno povdarjali, da naš Trst bi po princ Rudolfov-železnici le potem prevelik dobiček k sebi vabil, če bi čez Predel po Šoški dolini do morja peljala: kajti po pravici se ti boje, da bi rečena železnica čez Potabelsko sedlo izpeljana po večem zgubila veljavo za naše tržišče, za našo luko ter vse preobilne koristi priklonila italijanskim Benetkam. Trgovina zase bi pri prav enakih razmerah rečenih črt gotovo dosti ne zbirala, ali jo naj naredé čez Predel, ali čez Potabla; tu le zbirajo dotična mesta, dotične dežele, tu zbirate le dotični državi in tima ni in ne bo nikdar vse edno veljalo, na katero stran se dotični dobiček obrača. Da pa tu že trgovina jsama zase zbira, bom posled omenil kazaje različne razmere obeh potez.

posamezne stavke iz vezane celote in tako občinstvo moti, zmenili so se angleški žurnalisti, da ne bodo na dalje nobenega govora O Conellovega več prinesli za masčevanje njegove pritožbe zoper časnikarstvo. Kmalu je O Conell sprevidel, da je zanj in za njegov narod še slabše, če se molči o njem, kakor pa, če se govori, naj bode že prijateljsko ali neprijateljsko in pobogal se je z žurnalisti.

Ker je ta dunajski list mnogo pripomogel, da svet vé o našem bitji, obide mene véasi vkljub vsemu srčnemu zaničevanju do njega nekaj hvaležnosti in berem ga, kedar mi pred oči pride, precej zvesto. Tako se mi je tudi onidan primerilo, da sem ga bral od kraja noter do anons. Kaj meniš, kako sem bil vesel, ko najdem med družimi anekdotami tudi eno, ki je imela napis: „Neki slovenski pesnik in grof Anton Auersperg“. Znano ti bo, da je bil naš Preširen učitelj Anastaziju Grün-u (Auerspergu). Kaj ni bilo naravno, da sem iz onega napisa na prvi pogled misel dobil, da najdem tu kako drobtino o razmerah Preširnovih nemškemu poetu nasproti in ker znaš, kako zelo spoštujem našega prvega pesnika, veš lahko, kako sem se razveselil.

Ali človek se le predostikrat zmoti, če prevre to sodi. „Presse“ je v oni malosti najprvo seštel slovensko literaturo, to se vé, nevidoma, in je povedala kavarnskim politikom, da naše slovstvo šteje s pratikami in sanjskimi bukvami vred 100 zvezkov. Lepa hvala! Tudi ko bi bilo res samo 100 zvezkov, to je še zmerom boljše, kakor nič. — Po tem uvodu pripoveduje, kako je nekdanj prišel h Grünu-Auerspergu slovenski pesnik in se mu je stemi resnobnimi besedami predstavil: „Jaz sem slovenski slavec, ki poje čez gore in dole“. Grün mu je djal, da ga ne pozná in ga ni hotel tudi potem spoznati, ko mu je naš poet svoje „slavno“ ime imenoval, tako, da je morala uboga „kranjska para“ (prosim za zamero, da debelo po Vodnikovi povem), s sramoto od nemškega kolega posloviti se.

To prebraviš sem se nasmešnil in mislil: to je ena starih ljubeznjivosti stare dnevnikarice, ki nima tako tenke vesti, da se ne bi véasi na golem

Zakaj g. S. našincem Predelčanom šteje za veliko pregreho, da razun raznih prednosti Predelske poteze posebno povdarjajo posebni dobiček, ki ga ona obeta naši luki, naši Primorski pokrajini in tako tudi celemu cesarstvu? Če se sami Avstrijanci ne bomo potegovali za lastni dobiček, kdo se bo potem za nas potegoval? Ali g. S. pričakuje, da se bi tudi Italijani izključljivo potegovali za Predelsko črto, ktera jedina bi ustrezala vsestranskim potrebam in Italijanom le primeroma po stranski veji iz Kobarida mimo Starega mesta (Cividale) v Videm dajala nekoliko dobička? Razupite besede prebrisanega slovničarja tudi Italijane nagibajo, da se na vse kriplje potegujejo za potezo čez Potabla, ono čez Predel pa črnijo in spodkopujejo. „Slov. Narod“ je o tem govoril že v 11. št. 3. str. Dalje je v 16. št. 2. str. navedel neki članek jako razširjene milanske „Perseveranze“, ktera veliko važnost Potabelske poteze za Italijo povdarja s sledečimi besedami: Ako železnico čez Predel naredé, se bo vsa kupčija med vshodno srednjo Evropo po odporu Sueškega prekopa po njej poti poiskala čez Trst. Po Potabelski potezi se bi pa po večem obrnila k Benetkam. Na ravno tistem mestu „Slov. Naroda“ so zapisane tudi besede, ktere je Ot. Facini v „G. di Udine“ pisal o Potabelski in Predelski potezi.

Dalje je italijanski poslanec Jakob Collotta 27. aprila v „G. di Venezia“ skušal pokazati Italijanom in italijanski vladi vse dobičke, ktere bi jim Potabelska železnica dajala; po Predelski črti se bodo priklonili Avstrijancem. Zato naj grof Menabrea, italijanski poslanec v Beči, vse žile napne, da bi avstrijska vlada odstranila Predelsko črto in se vé da Italijanom na dobro Potabelsko izvolila! V tem zmislu govori v taistem listu neki dopisnik iz Vidma. Furlani in Benečani naj se bi združili in vzajemno pomagali italijanski vladi, da bi posebno društvo ustanovila in se z njim pogodila zastran zidave Potablo-Videmske železnice. — — — Mi Italijani, nadaljuje rečeni dopisnik, se moramo pečati le z lastnimi razmerami, se moramo poganjati le za lastne koristi, ktere silno zahtevajo, da se železnica iz koroškega Beljaka do jadranskega morja sezida le po potablo-videmski potezi.

Bolj na skrivnem pa s tem večo zvijačo spodkopuje Milanska „Perseveranca“ (6. maja) Predelsko potezo in se poteguje za ono čez Potabelski prelaz. „Tekmanje ali poganjanje za predstvo med Trstom in Benetkami je le umetno napravljeno strašilo, da bi razprlo dve mesti, kteri če ravno sedaj politično ločeni, ste si vender sestri in bisera taistega šapelja ali zatega venca; določena jima je v bolj ali manj bližnji bodočnosti taista osoda.“ Glejte! Glejte! Ne čudim se politični drznosti, ki se še vedno nadja, da bodo Italijani naše slovansko Primorje zjediniili s celotno Italijo. Čudim se le zviti kratkovidnosti in prekanjenosti nevednosti, ki skuša Tržačane omamiti, češ Trst in Benetke se nista nikoli med seboj poganjala za kupčijsko prednost. V daljnih stoletjih sta se že med seboj celo krvavo za predstvo poganjala, že takrat, ko je Trst bil še le malo mestice, Benetke pa že mogočna kraljica jadranskega morja. Poganjala se bota med seboj za kupčijstvo, dokler bota na tem mestu stala. Na druge besede pa na tem mestu ne bom odgovarjal „Perseveranci“, ki pravi. „Razun kratkovidnih odbornikov mestnega odbora se nikdo v Trstu ne poganja za Predelsko črto. Te kratkovidneže pa slepijo nekteri otrpujeni in trdovratni Avstrijanci, ki nam ne morejo prizanesti, da smo ustanovili italijansko kraljestvo in izrekli, da še ni dovršeno. Podpira jih društvo južne železnice, ktero se pri vstrični cesti, kakor bi Potabelska poteza bila, boji za lastni dobiček“. Ker g. S. s kratkimi besedami med srpkami na monopol južne železnice cika, bom na vse to kasneje odgovoril.

(Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane 23. maja A. (Dr. Costa in Sokolova pravda. Pohvala nemških turnerjev.) Vedno sem mislil, da Vam kmalu lahko poročam kaj gotovega o razsodbi, ktera je storila viša sodnija o znani pravdi

in čistem zlegala. Ako jej Bog vse grehe odpusti, kar jih že nosi na sebi, odpustimo jej mi Slovenci še tega. Pač vem, da je v šestnajstem stoletji živel zdravnik Arveolus Teofrastus Bombastus Paracelsus, mož kričavec in mazač, ki se je hvalil, da je obromal ves svet, da ima čudežne eliksire, da ima moč zdravljenja naravnost od Boga itd. Da imamo mi med svojimi poeti tudi take bombaste, tega nisem veroval.

Tako sem se čudil toraj, ko sem po svojih prijateljih še tisti dan zvedel, da vendar ni gola laž, kar se je bralo v „Pressi“, temuč, da se je res eden živčih in celo eden ne ravno mlajših slovenskih pesnikov nemškemu tako bombastično predstavljal.

Povedi po pravici prijatelj, kar se ti zdi, ali so nam taki poeti, ki se smešijo pred tujimi ljudmi, na čast? „Presse“ je to anekdoto gotovo samo zato prinesla, da bi nas Slovence stigmatizirala, da bi pokazala za nami: „glejte, taki osletje so ti Slovenci!“

To pa nas mora boleti. Zatorej bodimo pametni, in imesvojej mo rojake malo v koristnem strahu. Kdor bo „kot Slovenec“ neumen, za-znamovajmo ga, da se bo drugokrat bal. Kot človek, ali doma v svoji izbi pak naj se vsakteri na glavo postavi, nogo za vrat dene, naj si domišlja, da je vsak njegov verz vreden devet belih gradov — to mu slobodno! Kedar pa v javnost stopi, naj vzame razen domišljije tudi razum, kolikor mu ga je Bog dal.

Listi iz bele Ljubljane.

II.

Oj Ljubljana bela, kako si mi osivela! Skoraj bi se ne upal več stavljati napisa častljivega pred tvoje ime, ker se nisi skazala vredno; postala si siva, rujava in pegasta, kakor si bila nekdanj; v tvoji mestni hiši bodo vladali zopet poptujčeni „Kranjci“ tér trobili mogočno po širokem svetu, da si nemško mesto, da nisi srce Slovenije, ktera je zopet brez glave! kaj

nančene prokurature 250.279 gld., kataster 617.500 gld., rudarske učilnice 34.900 gld., podporo deželnim zakladom 484.110, podporo obrtniškim početjem 1.586.000 gld., posojilo zemljiščino-odveznim zakladom 2.695.700 gl., pokojnino civilne oprave 8.613.000 gld., stroške za pobiranje in opravo neposrednega davka 48.220 gld., zavžitnine 2.311.345 gld., stroške za pobiranje in opravo cola po kratkem besedovanju 4.108.313 gld., stroški za opravo soli 3.630.700 gld., tobaka 17.592.218 gld., kolekov 265.782, davščino od pravnih opravil 309.507. Pri 21. oddelku tega poglavja (stroški za opravo loterije) pobija se loterija, ktere naj bi v pravni državi ne bilo. Ljudski zastopniki naj temu nevrednemu in škodljivemu davku nižjih stanov konec storé, vlada pa naj s prihodnjim proračunom predloži način loterijskega igranja. Dovolilo se je 9.642.572 gld. Nadalje se je dovolilo za mitnične opravne stroške 26.832 gld., za punciranje 40.130, gld., stroške državnih posestev 4.375.713 gld., državnih fabrik 1.169.256 gld., rudarstva 10.987.001 gld., peneznih zadev 159.609 gld. — Ministerstvu kupčijskemu se dovoli v IX. poglavji za za vzhodno-azijsko ekspedicijo 250.000 gld. za osrednje vodstvo 325.000 gld., zdravstveno službo v lukah in na morji 2.170.000 gld., za stroške poštne 7.310.000 in brzojavnih naprav 2.600.000 gld. V X. poglavji se je dovolilo kmetijskemu ministerstvu 616.000 gld., s kterimi je Potocki zadovoljen, dasiravno je nasvetoval Plankensteiner 645.900 gld. Andrejevič želi kmetijskih šol v Bakovini in Kneževič v Dalmaciji. Minister obljubi, da bode skušal željam vstreči. Slovenski poslanci niso izrekli nobene želje, kakor da bi pri nas jedna kmetijska šola napoto delala drugi! — Pri XI. poglavji (pravosodno ministerstvo) izreče posl. Ljubiša v srbskem govoru, da on ne bo za pravosodno ministerstvo vinarja dovolil, dokler se v Dalmaciji ne vresniči ravnopravnost slovanskega jezika. Exempla non trahunt! Slovenski poslanci so molčali, kakor da bi ravnopravnost slov. jezika pri naših sodnijah ne bila dobre besede vredna! Dovolilo se je 9.021.784 in v XII. poglavji (računarska protipazba) 227.000 gl. Pri XIII. poglavji (državni dolg) je nasvetoval posl. Ryger, naj zbornica o tem poglavji ničesar ne sklene in besedovanje do tistega časa odloži, ko bodo finančni predlogi vladini prišli v parlamentarično delo. Poročevalec Winterstein in minister Brestel žugata, da bi se ne mogel proračun za tekoče leto več dovršiti, ko bi zbornica čakala finančnih predlogov. Pri glasovanju se je sprejel Rygerjev nasvet; kakor je bilo videti, vstrašila se je zbornica sama svoje radikalnosti. Winterstein je sklical proračunski odbor, ki je sklenil, naj se dalje razpravlja o proračunu izvzemši XIII. poglavje. (D. d.)

Barona Meysenburga, ki se bo neki v kratkem v Rim podal, glavna naloga je napraviti papeževo vlado, da privoli v odstranjenje konkordata in da se sklene nova pogodba, enaka oni med prusko in sv. očetom v obrambo katoliške cerkve v Pruski.

Delegacije se zopet snidejo septembra mesca na Dunaji. — Razdvoj z Anglijo zavoljo kupčijske pogodbe je poravnana.

Zaupniki shodišča českih deželnih poslancev priporočajo, naj se zopet volijo v deželni zaor gg. dr. J. Gregr dr. E. Gregr., F. Šulc, V. Vavra in prof. Košinek, ki so se bili poslanstvu prostovoljno odpovedali. Vprašanje ali bodo šli česki poslanci v deželni zbor ali ne je rešeno (ne pojdejo), toraj je odpal tudi vzrok, radi kterega so bili imenovani gospodje odstopili.

„Wien. Ztg.“ razglša postavo o vredjenju političnih opravnih oblastij po deželah zastopanih v državnem zboru, na dalje postavo o stroških za gnance in postavo z okrožji, v kterem imajo veljati postave izdelane s sodelovanjem dež. zbora.

V Italiji se širi Macinizem in francoska vlada neki to rada vidi. — Podučeni krogi trdijo, da bode sv. oče na 8. decembra zanesljivo sklical občni cerkveni zbor in sicer na dan sv. Petra in Pavla.

Anglijska vlada si neki prizadeva pregovoriti vse evropske vele-moči, naj bi javno pred vsem svetom izrekle, da jih ni le vsako posebej trdna volja ohraniti mir, ampak da imajo tudi gotovo upanje, da se mir res tudi ohrani. — V anglijskem parlamentu je naznanil Rearden, da hoče vlado vprašati, ali je potovala kraljica le zavoljo zdravja v Škocijo, ali ne hoče

slavili dan položnja temeljnega kamna českemu narodnemu gledišču. V veseli navdušeni družbi se je napivalo českemu narodu, ki se je ta dan osvetil svoje lice pred vsem slovanskim svetom ter napravil svečanost, kakoršna zlata Praga gotovo že dolgo ni videla. Veselo je bilo vsacega srce za vrle brate in napila se je tudi navdušena napitnica edinemu zastopniku Slovencev pri tej svečanosti gospodu dr. Vošnjaku. Slava mu! donelo je po vsej dvorani. Da Slava mu! Rešil je vsaj Slovence te sramote, da bi bili nezastopani pri slavnosti, h kteri so priromali v obilnem številu poslanci iz vseh krajev, kjer le bije kako slovansko srce iz daljne Rusije, iz Belegagrada, iz Galicije, iz Lužice in kdo bi naštel od kod povsod. Pri tej priliki se je pokazala zopet ista nesrečna dremotnost naših veljakov, ktero jim s popolno pravico očita gosp. dopisnik „iz slovenske Gondokore“ v zadnjem listu. Tudi zdaj pa je nerešeno vprašanje: Zakaj vsaj Matica ni poslala na svoje stroške enega ali dva vredna zastopnika v Prago? Da dramatično društvo ni bilo tako borno, gotovo bi bilo storilo to. Se ve da bo marsikdo rekel, zdaj je lahko grajati; temu nasproti pa odkrito odgovorim, da po vseh skušnjah take zaspanosti ne bi bil nikdo pričakoval!

Ni se čuditi potem, da den za dnevom peša upliv narodnega življa v Ljubljani, kako bi tudi moglo biti drugače!

Ako se v tej zadevi ne padeugradi eno in drugo ne bomo prišli daleč naprej; kajti kjer zaspanost vlada tam ni življenja in kjer ni življenja tam je smrt. Pokopati se pa še ne mislimo dati; zatoorej nam ne vstaja družega, ko da krepko povzdiguemo svoj glas zoper zaspanost, kjer koli jo najdemo. Naj bi kaj koristilo, ker gotovo nam je narbolj na srcu splošni blagor naroda, nikdar pa kaka posamezna oseba, naj si bode ta ali una. A. L.—č.

morebiti vlada jej svetovati, naj se kraljičevaji odpove. Rearden posvarjen je prosil odpuščenja.

Turški cesar si je pustil v Pariz napraviti in potem v turški prestaviti jako svobodomiseln prestolen govor. Kar je pa svobode obetal, ostalo bo kakor do zdaj in drugodi le pri obljubah.

Turška policija je preiskavala stanovanje nekterih mohamedanskih duhovnikov orožja iskaje. Iz Sarajeva se piše, da se celo turški begi družijo s zatiranim ljudstvom. Na to nepokojno poročilo Osmana Paše se je poslalo 3000 mož in 12 topov v Banjaluko. Tudi v Tesaliji in Epiru raste nevolja.

Književni oglas.

Že se v Ljubljani tiska in v kratkem pride na svetlo slovenski almanah pod naslovom „Mladika“, kterega je s pomočjo nekterih mlajših dunajskih pisateljev vredil in izdal naj marljivejši slovenski pripovednik g. Jože Jurčič na Dunaji. Dela ne bomo po stari navadi hvalili, predno ga imamo v rokah; vendar si upamo že zdaj izreči, da imamo le kaj dovršene pričakovati od znanega pisatelja izvirnih slovenskih romanov: Deseti brat, Cvet in sad in prelepih novel in pripoved, ktere jih je g. Jurčič napisal za „Slov. Glasnik“, „Cvetje in knjižice društva sv. Mohorja. Naj bi tudi slovensko občinstvo storilo svojo dolžnost in pridno segalo po knjižici, ki ne bode veljala več, kakor 60 kr. Naročnina se pošilja ali neposredno g. Jurčiču na Dunaj ali pa na vredništvo „Slov. Narod.“ ktero bo rado oddalo naročnino g. izdatelja in knjižico o svojem času g. naročnikom.

Javne dražbe 27. maja.

Krajsko: Sop. III. izv. dr. Perjateljjeva pos. h. št. 35 in 36 p. okr. ur. v Ribnici zar. 1650 gl. cena ob. 3550 gl.

Sop. III. izv. dr. Lukaničevo pos. Tschernemblhof tom. I. gor. št. 114 in 161 pri okr. ur. v Černemblu zar. 51 gl., cena 1700 gl.

I. izv. dr. Uršičevo pos., urb. št. 2 pri okr. ur. v Mokronogu zar. 157 gl. 28 n. cena 3179 gl. 90 n.

Izv. d. Šleničevo pos. urb. št. 468 1/4 na šusterski pri okr. ur. v Ljubljani zar. 53 gl. 58 n. c. 72 gl.

I. izv. dr. Ahlinovo pos. urb. št. 18 rektf. 16 St. Marein pri okr. ur. v Ljubljani zar. 80 gl. 59 n. c. 751 gl. 83 n.

I. izv. d. Kocjančičevo pos. v Radoljici p. št. 14 rektf. št. 1204 pri okr. ur. v Radoljici zar. 63 gl. cena 636.

I. izv. d. Grumovo pos. zem. kn. Freudenthal rkft. št. 367 B. IV Fol. 516 zar. 293 gl. 13 n. cena 1870 gl.

I. izv. d. pos. Jak. Kašmana nov. z. k, Lack urb. št. 537 pri okr. ur. v Loki zar. 100 gl. cena 1278 gl.

Štajersko: II. izv. d. pos. Ant. Goričan-a, urb. št. 22 ad Burg Feistriz zar. 100 gl. pri okr. ur. v Slov. Bistrici, cena 1550 gl.

I. izv. d. pos. Altenbacherovo pos. v Št. Ožbaldu, urb. št. 20 ad Arnfels pri okr. ur. v Marenbergu zar. 4 gl. 71 n. c. 650 gl.

I. iz. d. pos. Fr. Korsejaka v Gruškovci gos. št. 207 1/2 ad Ankenstein zar. 161 gl. 33 n. pri okr. ur. v Ptuj.

I. izv. dr. pos. Ant. Kmeteca, urb. št. 243 ad Ankenstein zar. 88 gl. c. 2256 gl.

I. izv. d. pos. Ivana Petečnika dom. št. 52 ad Min. Pettau pri okr. ur. v Ptuj zar. 157 gl. 50 n. c. 500 gl.

I. izv. d. pos. Marije Skaze urb. št. 6 ad Thnrnisch z 67 gl. 47 1/2 c. 1500 gl. o. u. Ptuj.

I. izv. dr. pos. Marije Pišek, urb. št. 265 ad Wartenheim zar. 84 gl. 20. n. c. 900 gl. o. u. Ptuj.

I. izv. dr. pos. Štef. Medveda urb. št. 137 ad Wartenheim zar. 1050 gl. c. 4090 gl. o. u. Ptuj.

I. izv. d. pos. Falovo urb. št. 170 ad Ebsenfeld 2800 gl. vr. in gor. št. 3, 3 1/4, 10, 10 1/2 ad Spitalsgült Marburg 2400 gl. vr.

Koroško: I. izv. dr. Katolnikovo posestvo v Št. Rupertu okr. Belak, zar. 400 gl.; cena 7685 gl. 20 nov.

II. izv. dr. pos. Jož. Pajanka v Hastu zem. kn. VIII. fol. 1 pri okr. ur. v Pliberku zar. 75 gl. cena 1400 gl.

28. maja.

Krajsko: III. izv. dr. Novakovo pos. h. št. 29 pri okr. ur. v Ribnici cena 1533 gl.

III. izv. dr. pos. Ane Ilk urb. št. 585/1 ad Veldes.

Štajersko: I. izv. dr. Košerovo pos. na pol, urb. št. 63 ad Mag. Cilli pri kres. v Celji; cena 13197 gl.

I. izv. dr. pos. Ožbalda Turka urb. št. 6 ad Magdalena Neucilli pri okr. ur. na Vranskem zar. 130 gl., cena 3200 gl.

I. izv. d. Maksovo pos. kur. št. 452 ad Neucilli pri okr. ur. v Celji zar. 419 gl. 31 kr., cena 21834 gl. 10 n.

III. izv. d. pos. Rud. in Jožefe Šneider urb. št. 150 ad Mag. Cilli pri okr. ur. v Celji.

I. izv. dr. pos. Štef. in Katarine Einfalt gor. št. 91 ad Gonobiz pri okr. ur. v Konjicah zar. 32 gl. 69 n. cena 1970 gl.

Pon. izv. dr. pos. Tereze Angelj Cons. Nr. 76 Unterkransfeld, pri okr. ur. v Mariboru; cena 374 gl.

Koroško: II. izv. dražba Murko-vega posestva urb. šte. 647 c. 2948 gl. 38 kr. L. v Št. Lorenci v Dobrleveskem okraji s hišnim orodjem in drugim premakljivim blagom 731 gl. vrednosti.

Dunajska borza od 25. maja.

5% metalike	55 fl. 25 kr.	Kreditne akcije	182 fl. 10 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov.	56 fl. 50	London	116 fl. 70 kr.
5% narod. posojilo	61 fl. 35 kr.	Srebro	114 fl. 65 kr.
1860 drž. posojilo	79 fl. 80 kr.	Cekini	5 fl. 56 kr.
Akcije narod. banke	69 fl. 90 kr.		